

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2019

Сабота, 6 октомври 2019

ПРОПОВЕДНИЦИ НА ПРАВДАТА

„Не дека сме способни сами од себе да помислиме за нешто, како сами од себе, туку, нашата способност доаѓа од Бога“ (2. Коринќаните 3,5)

ХРИСТОС – НАШ ПРИМЕР

Нашиот Господ Исус Христос дошол на овој свет со цел неуморно да им служи на потребите на луѓето. „Тој ги зеде нашите слабости и ги понесе нашите болести“ (Матеј 8,17). Дошол да ги отстрани бремето и јадот на неволјите и гревот. Неговата мисија била на човештвото да му донесе целосна обнова, оздравување на телото и душата, а на луѓето да им подари здравје, мир и совршен карактер.

Околностите и потребите на оние кои ја побарале Неговата помош биле различни, но ниеден страдалник кој дошол кај Него не се враќал беспомошен. Од Неговото битие потекле реки на спасоносна исцелувачка сила која на луѓето им го враќала здравјето на телото, душата и умот.

Делото на Спасителот не било ограничено на одредено време или место; за Неговото сочувство и сомилост немало никакви граници. Неговото дело на исцелување и поучување по својот обем било толку големо што во Палестина немало доволно голема градба за да го смести мноштвото кое се собирало околу Него. Неговата болница се наоѓала на зелените падини на галилејските брда, на раскрсниците на прометните патишта, на бреговите на езерата, по синагогите и на сите други места каде што ги носеле болните. Во секој помал или поголем град, во секоја населба каде што поминувал ги ставал своите раце врз оние кои страдале и потполно ги исцелувал. Секаде каде што имало луѓе кои биле подготвени да ја прифатат Неговата порака ги утешувал со свечено уверу-

вање за љубовта на Небесниот Отец. Во текот на целиот ден им служел на потребите на оние кои доаѓале кај Него, додека навечер своето внимание им го подарувал на оние кои морале цел ден да работат тешка работа со цел на своите фамилии да им обезбедат насушен леб.

Исус носел огромен товар и одговорност за спасение на целото човештво. Тој знаел дека доколку во начелата и целите на човечкиот род не дојде до решителна промена, сè ќе биде изгубено. Тоа бил товарот на Неговата душа и никој не бил во состојба да ја процени и правилно да ја сфати целата тежина на бремето кое го притискало. Во детството, младоста и мажевното доба, Тој поминувал сам. Сепак, одењето во негово присуство значело придобивање на небото. Секој ден наидувајќи на искушенија и доаѓал во непосреден контакт со последиците на злото, бил очевидец на разорната моќ и власта над оние кое со цело срце настојувал да ги благослови и спаси. Па сепак, не паднал со духот ниту пак дозволил да биде обесхрабрен.

Своите желби во секој поглед строго ги подредувајќи на својата мисија. Својата големина и слава ја наоѓал во потполното потчинување на Татковата волја. Кога мајка му го нашла како дванаесетгодишно момче во рабинското училиште, таа му рекла: „Чедо, што ни направи така?“ Тој ѝ одговорил со зборовите кои претставуваат основен тон на Неговата животна мисија: „Зошто Ме баравте? Зар не знаете дека Јас треба да бидам во она, кое што е на Мојот Татко?“

Неговиот живот бил исполнет со постојана самопожртвуваност. Тој немал дом на овој свет, освен домот на Неговите пријатели кои го примале како патник. Дошол да живее во најголемо сиромаштво и заради наше добро да се движи и да дејствува меѓу страдалниците и напатените. Бил непризнат а поминал и заминал без почести меѓу луѓето за кои направил толку многу работи.

Секогаш бил трпелив и пријатно расположен, а сите кои биле притиснати од одредени работи го поздравувале како

весник на животот и мирот. Ги сфатил потребите на луѓето и жените, на децата и младите и на сите им упатил повик: „Дојдете кај мене!“

Во текот на својата мисија, Исус повеќе време посветил на исцелување на болните отколку на проповедање. Неговите чуда сведочеле за вистинитоста на неговите зборови дека дошол не да уништи туку да спаси. Неговата правда одела пред него, а славата Господова била негова задна стража. Каде и да одел, вестите на неговата милост оделе пред него. Таму каде што поминал, оние над кои покажал сочувство се радувале здрави и ја испробувале својата стекната сила. Околу нив се собирало мноштво да слуша од нивните усни за делата што ги направил Господ. Неговиот глас бил првиот звук што мнозина кога и да е го чуле, неговото име прв збор што кога и да е го изговориле, неговото лице прво што кога и да е го виделе. Зошто да не го сакаат Исуса и да не му пеат фалбоспев? Кога поминувал низ малечките села и градови, Тој бил како животворна струја, давајќи живот и ширејќи радост секаде каде што одел.

Христос можел да го заземе највисокото место меѓу учителите на еврејскиот народ, но Тој повеќе сакал да им го проповеда евангелието на сиромашните. Пешачел од место до место, да излезе на патиштата и помеѓу оградите за да имаат можност да ја слушнат речта на вистината. На брегот на езерото, на падините во горите, низ градските улици и собирајќи на еврејските синагоги, можел да се слушне Неговиот глас како ги објаснува Светите списи. Често пати поучувал во надворешното предворје на храмот со цел и незнабожците да можат да ги слушнат Неговите зборови.

Христовото учење значајно се разликувало од начините на кои книжниците и фарисеите ги објаснувале Светите списи. Токму тоа го привлекло вниманието на народот. Рабините главно се задржувале на традициите, човечките теории и измислици. Наместо да го изнесуваат учењето на Светите списи, тие често пати се расправале за она што луѓето го рекле и напишале за нив. Меѓутоа, предмет на Христовото учење била Божјата реч.

На оние кои му поставувале прашања, Тој јасно им одговарал: „Пишано е“, „Што вели Писмото“ или „Како читаш“. Секогаш кога ќе разбудел интересирање кај пријателите или непријателите, Тој ја изнесувал Божјата реч. Пораката на евангелието ја проповедал моќно и со голема разбирливост. Неговите зборови го осветлувале учењето на патријарсите и пророците со светлина која надоаѓала како незадржлива река, додека Светите списи на луѓето им биле претставувани како ново откровение. Никогаш порано Неговите слушатели не забележувале толку длабоко значење на Божјата Реч.

Едноставноста на Христовиот начин на поучување

Никогаш не постоел таков евангелист каков што бил Христос. Тој бил величество на небото, но се понизил земајќи ја на себе нашата природа за да може да им се приближи на луѓето и нивната положба. На сите луѓе, богати или сиромашни, слободни или робови, Христос како весник на заветот им ја носел пораката на спасението. Гласот за Него како голем Исцелител се пренесувал низ цела Палестина. Во местата низ кои поминувал, ги доведувале болните кои му се обраќале за помош. Имало многумина кои доаѓале прогонети од копнежот да ги слушнат Неговите зборови и да го почувствуваат допирот на Неговата рака. На тој начин Царот на славата, облечен во скромноста на човековата природа, одел од град во град, од место во место, да го проповеда евангелието и да ги исцелува болните.

Доаѓал на големите народни собири и на мноштвото кое било обземено со надворешните церемонијални црковни обреди му зборувал за небесните вистини, откривајќи го на нивните услови она што било вечно и непоминливо. Постојано им делел драгоцености од богатата ризница на својата мудрост. Им зборувал со едноставен јазик со цел сите да можат да го разберат. Со нему својствени методи им помагал на оние кои биле во маки и неволји. Со најнежни чувства на човекољубие, наклонетост и добрина им служел на душите заболени од гревот, донесувајќи им оздравување и сила.

Како учител на сите воспитувачи и просветители, барал пристап до луѓето преку директно дружење со нив. Тој ја изнесувал вистината на таков начин што во срцата на Неговите слушатели секогаш будела љубов и најсвети спомени. Ги поучувал за да ја почувствуваат сета добрина на Неговата заинтересираност за нивната среќа и полза. Неговите поуки биле толку непосредни, со практични наведени примери, Неговите зборови толку пријатни и полни со сочувство, што слушателите останувале воодушевени. Неговата едноставност и истрајност остварена во обраќањето кон настраданите ги посветувало сите Негови зборови.

Бил еднакво наклонет кон богатите и сиромашните

Колку делотворен бил Неговиот живот! Од ден во ден можело да се види како оди во едноставните престојувалишта на бедните и настраданите, носејќи им надеж на отфрлените а на подјармените и потиштените целосен мир. Полно со сочувство, човекољубие и сожалување, патувал по светот, подигајќи ги обесхрабрените и тешејќи ги жалосните. Насекаде каде што одел носел благослов.

Додека им служел на сиромашните, Исус исто така настојувал да го пронајде патот за да им се приближи и на богатите. Сакал да се запознае со богатите и учени фарисеи, еврејските старешини и на римскиот капетан. Одговарал на нивните повици, присуствувал на нивните гозби, се запознавал со нивните интереси и деловни предизвици, со цел да најде место во нивните срца за да им го открие богатството со непоминлива вредност.

Христос дошол на овој свет за да покаже на кој начин човекот со сила одозгора може да води беспрекорен живот. Во настојувањето да ги задоволи потребите на напатените и сиромашните, покажувал неуморно трпение, сомилост и подготвеност постојано да помогне. Преку нежниот допир на милоста, го изгонувал немирот и сомневањето од човековата душа, претворувајќи го непријателството во љубов а неверството во доверба.

Христос не признавал никакви разлики во поглед на националноста, сталежот или вероисповедта. Книжниците и фарисеи-

те посакувале благодатта и даровите од небото да ги ограничат на едно место и на една националност, ускратувајќи им ги на останатите членови на Божјето семејство во светот. Но, Христос дошол да го сруши овој сид на поделби. Со своето пратеништво Тој покажал дека даровите на Неговата милост и љубов се неограничени како воздухот, сончевата светлина или поројните дождови кои ја освежуваат земјата.

Со својот живот Христос вовел вера во која не постојат општествени класи, во која Евреите и незнабожците, слободните и робовите се врзани со заедничко братство целосно еднакви пред Бога. Никакви прашања од световната политика не можеле да влијаат на Неговите постапки. Тој не правел никакви разлики меѓу соседите и странците, меѓу пријателите и непријателите. Она што го привлекувало Неговото срце била жедта на душата за водата на животот.

Тој не поминал безобзирно покрај кое било човечко суштество, сметајќи го за безвредно или недостојно, туку се трудел на секоја душа да ѝ пружи спасоносен лек. Во кое било друштво да се наоѓал Тој ја изнесувал пораката која одговарала на даденото време и настанатите околности. Запоставувањата и навредите кои ги нанесувале луѓето на своите ближни го правеле посвесен за тоа колку на луѓето им е потребно Неговото божествено сочувство. Копнеел да им влее надеж на најзапоставените и оние кои најмалку ветувале, уверувајќи ги дека можат да станат беспрекорни и чисти, односно да развијат карактер со кој ќе посведочат дека се Божји деца.

Често се среќавал со страдалници кои потполно се препуштиле на сатанската власт и немале сили да се ослободат од неговите окови. На обесхрабрените, болните, искушуваните и паднатите души, Христос им упатувал зборови на најнежно сочувство, зборови кои им биле потребни и кои покрај сите слабости можеле да ги разберат. Се среќавал и со оние кои не се предавале во борбата со непријателот на душите. Таквите ги храбрел да бидат истрајни, уверувајќи ги дека сигурно ќе успеат, бидејќи Божјите ангели се на нивна страна, така што ќе им обезбедат победа.

На трpezата на цариниците, Христос седел како почитуван гостин, покажувајќи ја својата друштвеност и љубезност во признавањето на човечкото достоинство, така што луѓето копнее-ле да бидат достоини за Неговата доверба. Неговите зборови на нивните жедни срца доаѓале со благословена животодавна сила. Во нив се буделе нови копнежи, така што на овие души кои биле отфрлени од човековото општество им се нудела можност за нов живот.

Иако бил Евреин, Христос слободно се дружел со Самарјаните, не осврнувајќи се на националните фарисејски обичаи. И покрај постоечките предрасуди, Тој го прифаќал гостопримството на овој презрен народ. Спиел со нив под ист кров, на нивните трпези јадел храна која била подготвена од нивните раце, учел по нивните улици и за нив се грижел со најголема љубезност и добрина. И додека со човечката наклонетост и љубов ги придобивал нивните срца, со својата божествена милост на Евреите им нудел спасение, кое тие го отфрлиле.

Христос како учител

Избавителот на светот поминувал по својата животна патека вршејќи само добро. Со каква ли истрајност ги набљудувал промените на лицата на своите слушатели додека стоел пред нив и ги изговарал зборовите на вечната вистина! Лицата на слушателите кои одразуваа длабоко интересирање и радост додека ги слушале зборовите кои излегувале од Неговите усни му пружале вистинско задоволство. Меѓутоа, кога јасно изговорената вистина се однесувала на некој вкоренет грев или омилен идол, забележувал поинакви промени на лицата. Тоа бил студен и непомирлив поглед кој покажувал дека вистината не е добредојдена. Исус знаел дека јасната осуда на гревот е она што им недостасува на Неговите слушатели, и дека светлината со која ги осветлувал темните одаи на душата ќе им донесе најголем благослов кога истата ќе ја прифатат.

Христос си поставил за цел вистината да ја изнесе со јасни и лесно прифатливи изрази кои, ако бидат прифатени, ќе донесат

среќа и душевен мир. Бидејќи можел да гледа под површината, ги согледал длабоко вкоренетите гревови кои го поткопувале животот и карактерот а душата ја оддалечувале од Бога. Поради тоа укажувал на таквите гревови, со цел сите да ги видат во вистинската светлина и да ги отфрлат. Во некои кои биле зако-равени однадвор видел луѓе кои влеваат голема надеж, кои ќе ја примат светлината и ќе станат Негови искрени следбеници.

Кога стрелите на вистината ќе допреле до срцата на слушатели, рушејќи ги бариерите на себичноста и доведувајќи до понизност, каење и благодарност, срцето на Спасителот играло од радост. Кога меѓу насобраното мноштво што го опкружувало забележувал лица кои ги гледал во некои минати настани, огромна радост се огледувала на Неговото лице, бидејќи тие биле идните поданици на Неговото царство.

Христовите весници кои ги праќал наместо себе требало да имаат исти чувства и длабока љубезност. Сите кои доаѓаат во искушение да помислат дека нивната работа не се цени и поради тоа стануваат малодушни, треба да имаат на ум дека и Христос работел со луѓе кои имале тврди срца, и дека морал да помине низ многу потешки искуства од неговите следбеници. Тој ги поучувал луѓето со љубов и трпение. Неговата длабока и продорна мудрост ги познавала потребите на душите кои биле Негови слушатели, и кога забележал дека луѓето ја презираат пораката на мир што им ја носел, Неговата душа ја облевала длабока болка.

Избавителот на светот не дошол во надворешна убавина, ниту пак се гордеел со световна мудрост. Под човечката природа во која бил облечен, луѓето не можеле да ја видат Славата на Божјиот Син: „Беше презрен, отфрлен од луѓето, човек на болката, свикнат на страдањата“ (Исаија 53,3). Во нивните очи „израсте пред Него како нежно стебло, како корен од сува земја. Немаше на Него ни убавина ни блесок за да би сме се загледале во Него, ни милозливост за да би ни се допаднал.“ Но „Духот на Господа Бога е на Мене, зашто Господ Ме помаза, Ме испрати да им донесам Радосна Вест на бедните, да ги излечам скршените

срца; да им проповедам слобода на заробениците и ослободување на оние во темница“ (Исаија 61,1).

Христос им приоѓал на луѓето онаму каде што се наоѓале. Со едноставен но убедлив говор им ги изнесувал чистите, свети и јасни вистини. Непознатите, сиромашните и необразованите можеле со вера во Него да ги сфатат највозвишените вистини. Никој не требало да се обраќа до учените теолози за да им биде објаснета Неговата наука. Тој не ги збунувал необразованите со таинствени навестувања, ниту ги употребувал невообичаените научни изрази кои не можеле да ги разберат. Најголемиот Учитель, што светот некогаш го видел, во своите поуки бил најконкретен, наједноставен и најпрактичен.

„Вистинската Светлина, која го осветлува секој човек, доаѓаше во светот“ (Јован 1,9). Светот имал големи учители, луѓе со циновски интелект и необична остроумност, луѓе кои буделе мисли и отворале големи видици во областа на науката и сознанијата и таквите луѓе заслужено се почитуваат како водачи и добротчинители на човештвото. Меѓутоа, постои Еден кој во сè ги надминува. Тој „на сите кои Го примија, им даде власт да станат Божји деца“. „Бога никој никогаш не Го видел; Единородниот Син Бог, кој е во прегратката на Таткото, Тој Го објави“ (Јован 1,12.18).

Трагите на големите учители на човештвото може да ги следиме низ целата човечка историја, но Оној кој претставува „Светлина на светот“ бил пред сите нив. Како што месечината и ѕвездите во сончевиот систем претставуваат само отсјај на сончевата светлина, така и големите мислителци во светот, доколку нивните учења се вистинити, претставуваат само рефлексија на блескавите зраци на Сонцето на Правдата. Секоја возвишена мисла, секој блесок на човечката интелигенција доаѓа од Оној кој претставува Светлина на светот.

Сабойа, 2 ноември 2019

ПОУКИ ЗА НАШЕТО ВРЕМЕ

Искуството на Енох и Јован Крстител го прикажува идеалот кој мора да го достигнеме. Животот на овие луѓе мора да го проучуваме многу подлабоко. Животот на првиот затоа што бил пренесен на небото без да ја вкуси смртта, и на вториот бидејќи бил повикан непосредно пред првото Христово доаѓање да го подготви патот за Господа и да ги израмни Неговите патеки.

ИСКУСТВОТО НА ЕНОХ

За Еноха е запишано дека „поживеа шеесет и пет години и роди син“. Потоа одел со Бога живеејќи уште триста години. Во текот на тие свои први години Енох го сакал Бога, се боел од него и ги држел неговите заповеди. Припаѓал на светата лоза на оние што ја чувале вистинската вера на предците и бил потомок на ветеното семе. Од устата на Адама дознал за мрачната историја на падот во грев и за радосната вест дадена во Божјето милосливо ветување, па се потпрел врз искупителот кој требало да дојде. Меѓутоа, по раѓањето на неговиот прв син, Енох стекнал едно повисоко искуство, стапил во едно поинтимно сродство со Бога. Поцелосно ги сфатил своите обврски и должности што ги имал кон Бога како негово дете. Кога видел колкава е љубовта на детето кон таткото, како тоа едноставно се доверува на неговата грижа и заштита, кога ја почувствувал длабоката и искрена нежност на сопственото срце кон својот првороден син, дури тогаш стекнал драгоценост и вистинско сознание за чудесната Божја љубов покажана во тоа што го дал својот Син за спасение на луѓето, и за довербата што треба да ја имаат Божјите деца во својот небесен Татко. Бесконечната и необјаслива Божја љубов станала предмет на негово деноноќно проучување и со сиот жар на својата душа настојувал таа љубов да им ја открие на луѓето меѓу кои живеел.

Енох одел со Бога не во некаков занес или во мечта, туку во стварните должности на секојдневниот живот. Не се претворил во пустиник, кој се оддејствувал од сиот свет, зашто имал задача што му ја дал Бог да ја изврши меѓу луѓето. Во семејството и во контактирањето со другите луѓе, како сопруг и татко, како пријател и граѓанин, секогаш бил и останал цврст, непоколеблив слуга Божји.

Енох бил човек со силен ум, со високо развиена свест и располагагал со многу знаење; бил почестен со посебни Божји откровенија, па сепак, одржувајќи постојана врска со Небото и сфаќајќи ја божествената големина и совршенство во однос на себе, бил еден од најпонижните меѓу луѓето. Колку поинтимна била неговата поврзаност со Бога, сè подлабоко ја чувствувал сопствената слабост и несовршенство.

Потиштен поради сè поголемата плима на безбожност и зло и стравувајќи нивното неверство да не ја намали и неговата страхопочит кон Бога, Енох го одбегнувал дружењето со нив, и многу време поминувал насамо, оддавајќи се на размислување и молитва. Така тој одел со Бога, стремејќи се што појасно да ја сфати неговата волја за да може да ја исполни. Молитвата за него била дишење на душата; живеел во вистинска небесна атмосфера.

Преку светите ангели Бог на Еноха му ја открил својата намера да го уништи светот со потоп, а исто така му го открил уште појасно и поцелосно планот на откупувањето. Со духот на пророштвото бил пренесен во поколенијата на иднината кои требало да живеат по потопот и покажани му се големите настани во врска со второто Христово доаѓање и со крајот на светот.

Еноха го вознемирувало и го мачело прашањето во врска со состојбата во која се наоѓаат мртвите. Му се чинело дека праведните исто како и грешните се претвораат во прав и дека тоа им е крај. Не можел да го согледа животот од другата страна на гробот. Во пророчка визија му била прикажана Христовата смрт и покажано му е како Тој во сета своја слава, придружуван од си-

те свети ангели, повторно доаѓа да ги ослободи своите верни од гробот. Видел исто така дека во времето на повторното Христово доаѓање во светот ќе владее голема расипаност, дека тоа ќе биде поколение разуздано, неумерено и самоволно, луѓе кои ќе се откажуваат од вистинскиот Бог и Господ Исус Христос, газејќи го неговиот закон под нозе и презирајќи ја жртвата на страдање и помирување. Видел дека праведниците ќе бидат крунисани со слава и чест, додека безбожниците, отфрлени пред Божјето лице, ќе ги уништи оган.

Објавувајќи му го на народот она што му го открил Бог, Енох станал проповедник на правдата. Оние што се боеле од Бога, го барале овој свет човек да ги поучи и заедно со него да се помолат на Бога. Тој и јавно работел така што Божјите упатства им ги пренесувал на сите што биле готови да ги слушаат неговите опомени. Неговите напори не се ограничувале само на потомците на Сит. Во земјата во која побегнал Каин, сакајќи да се скрие од божественото присуство, пророкот ги објавувал чудесните сцени што му биле покажани во визија: „Ете“, велел тој, „иде Господ со илјадници свои свети ангели за да изрече суд над сите и да ги изобличи сите безбожници за сите нивни нечесни дела“ (Посланието на Јуда, стихови 14,15).

Тој бестрашно го укорувал гревот. Додека на луѓето на своето време им проповедал за Божјата љубов откриена во Христа, ги повикувал да се вратат од своите лоши патишта, го подигал својот глас против беззаконието што се ширело како плима и ги предупредувал луѓето на своето поколение дека грешниците сигурно ќе ги стигне казна. Преку Еноха зборувал Христовиот дух кој не се покажува само во изразите на љубов, на милосрдие и преколнување. Светите луѓе не го зборуваат само она што на луѓето им се допаѓа. Бог ги става во срцето и во устата на своите весници и оние вистини што се остри и продорни како меч со две острици.

Оние што го слушале, почувствувале дека преку неговиот слуга дејствува Божјата сила. Некои ја прифатиле опомената и

се откажале од своите гревови, но повеќето од нив ја исмевале свечената порака и уште порешително продолжиле по својот пат. Божјите слуги во овие последни денови мора да му објавуваат слична порака на светот, и тие исто така ќе наидуваат на неверување и исмевање. Претпотопниот свет ги отфрлил опомените на оној што се дружел со Бога. На ист начин ќе постапуваат и луѓето на последната генерација со светлината што ќе им ја донесат Господовите весници.

Иако животот на Еноха бил исполнет со неуморна дејност, тој сепак истрајно одржувал врска со Бога во молитва. До колку неговата задача била поголема и поитна, неговите молитви станувале поистрајни и посесрдни. Повремено потполно се повлекувал од друштвото. Откако извесно време би се задржал меѓу луѓето работејќи за нив со поуки и со пример, повторно би се повлекувал во самотија, чувствувајќи глад и жед за божествено знаење што можел да го даде само Бог. Одржувајќи на тој начин постојана врска со Бога, Енох сè повеќе и повеќе претставувал отсјај на божествениот лик. Неговото лице зрачело света светлина, онаа светлина што свети од лицето на Исуса Христа. Секогаш кога би се враќал од една таква заедница со Бога, дури и оние кои не биле побожни, со страхопочит би го забележувале небесниот отпечаток на неговото лице.

Расипаноста на луѓето ескалирала до таа мера, што морале да бидат осудени на пропаст и на уништување. Како која година поминувала, плимата на човечките гревови и беззаконија сè повеќе надоаѓала, а темните облаци на божествениот суд и казна станувале сè поцрни и погусты. Сепак Енох - сведок на вратата - истрајно се придржувал кон својот пат, предупредувајќи, преколнувајќи и поучувајќи - трудејќи се да ги запре плимата на беззаконието и стрелите на одмаздата. Иако грешните луѓе, исполнети со желба за задоволства и уживање, се оглушиле на неговите опомени и ги презреле, неговото сведоштво од Бога било признато и ценето. Тој не престанал да се бори против злото кое сè повеќе се засилувало, сè додека Бог не го пренел од овој

грешен свет во чистата радост на небото.

Неговото поколение го сметало за луд оној кој не се трудел да собира злато и сребро, ниту да стекне имот на овој свет. Но срцето на Еноха се стремело кон вечното и непропадливо богатство. Неговиот поглед бил насочен кон небесниот град. Тој го гледал Царот во сета негова красота и слава како седи среде Сион. Неговите мисли, неговите разговори и неговото срце - сето тоа било насочено кон небото.

Како постојното беззаконие се зголемувало, сè посесрден бил неговиот копнеж за Божјиот дом. Иако сè уште се наоѓал на земјата, тој со вера живеел во царството на светлината.

„Блазе на оние кои имаат чисто срце, зашто ќе го видат Бога“ (Матеј 5,8). Триста години Енох се трудел да има чисто срце за да биде во хармонија со небото. Три столетија се дружел со Бога. Од ден на ден настојувал да има сè потесно единство и врска со Бога; дружењето станувало сè поинтимно додека Бог не го зел кај себе. Тој стоел на прагот на вечниот свет; меѓу него и земјата на блаженството постоел само еден чекор. И тогаш вратата се отворила, дружењето со Бога што траело толку долго на земјата продолжило и тој поминал низ вратата на светиот град - прв меѓу луѓето што влегол таму.

Неговото заминување на земјата се почувствувало како голема загуба. Исчезнал гласот кој секој ден поучувал и опоменувал. Имало поединци и од праведниците и од безбожниците кои биле очевидци кога тој заминал; и тие, надевајќи се дека се повлекол на некое од оние места на кои обично се повлекувал, ревносно трагале по него, исто онака како и подоцна пророчките синови што го барале илија, но без успех. Донеле извештај дека исчезнал, зашто го зел Бог.

Со вознесувањето на Еноха Бог имал намера да даде една значајна поука. Постоела опасност луѓето, поради страшните последици на Адамовиот престап, да паднат во малодушност и да се обесхрабрат. Мнозина биле готови да извикнат: „Каква полза имаме од тоа што се боиме од Бога и ги држиме неговите за-

поведи кога целиот човечки род го притиска проклетство, а смртта на сите нас ни е заедничка судбина?“ Но оние поуки што му ги дал Бог на Адама, а што ги повторувал Сит и ги потврдувал Енох со личен пример, ја растерале темнината и мрачната неизвесност, и на луѓето им дале надеж - како преку Адама што дошла смртта - така преку ветениот искупител ќе дојде живот и бесмртност. Сатаната упорно се трудел на луѓето да им наметне верување дека за праведниот нема награда ниту за безбожниот казна и дека луѓето не се во состојба да се придржуваат кон божествените прописи. Меѓутоа, случајот на Еноха потврдува дека „има Бог и дека им плаќа на оние што го бараат“ (Евреите 11,6). Тој покажува што сè Бог е готов да стори за оние што ги држат неговите заповеди. Тој на луѓето им дава поука дека е можно да се држат Божјите закони и дека дури и тогаш, кога се опкружени со грешници и со расипани луѓе, со Божја милост можат да му се противстават на искушението и да останат чисти и свети. Во неговиот пример луѓето можеле да видат колку е благословен еден таков живот, а неговото вознесување претставува очигледен доказ за вистинитоста на неговото пророштво во врска со иднината кога послушните ќе бидат наградени со радост, со слава и со бесмртност, а престапниците со пресуда - со маки и смрт.

„Преку верата Енох беше преселен за да не види смрт... зашто пред преселувањето тој доби сведоштво дека му угодил на Бога“ (Евреите 11,5).

Бог и нас не повикува на такво заедништво. Светоста на карактерот на оние кои ќе бидат спасени помеѓу луѓето при повторното доаѓање на Исуса Христа, мора да одговара на светоста на карактерот на Енох.

ИСКУСТВОТО НА ЈОВАН КРСТИТЕЛ

Јован Крстител во својот пустински живот бил поучуван од Бога. Воден од Светиот Дух, ги проучувал Божјите откровенија во природата, но ги пребарувал и списите на пророците. Хрис-

тос деноноќно бил предмет на неговите проучувања и духовни размислувања, сè додека срцето и душата не му биле исполнети со величествената претстава за Бога.

Тој го гледал Царот во Неговата убавина, и притоа потполно заборавил на себе. Набљудувајќи го величеството на светоста ја согледал својата недостојност и неспособност. Негова должност била на луѓето да им ја објавува божествената порака и пред нив да стои облечен во Божја правда. Бил подготвен како пратеник од небото да излезе пред луѓето без ни малку страв, бидејќи пред очите ги имал божествените работи. Можел непоколебливо да стои пред земските моќници, бидејќи со страв се наведнувал пред Царот на Царевите.

Својата порака Јован не ја објавувал со вешто разработени и внимателно избрани аргументи, ниту пак со убаво составени теории. Силен и строг, а сепак полн со надежи, одекнувал неговиот глас од пустината: „Покајте се, зашто се приближи царството небесно!“ (Матеј 3,2) Оваа порака луѓето ги покренувала со нова необична сила.

Целата нација била возбудена. Луѓето во мноштво оделе во пустината.

Необразованите селани и рибари од околината, римските војници од гарнизоните на Ирод, старешините со меч на бедрата, биле подготвени со крв да задушат сè што личело на бунт, а лакомите цариници од своите царинарници и лицемерните свештеници со своите амајлии од Синедрионот слушале како маѓепсани, додека фарисеите и садукееите кои биле студени и неосетливи измамници си оделе со замолчена насмевка допрени од чувството на вина. Силната порака на Крстителот допрела до Ирод во неговата раскошна и величествена палата, а овој арогантен владетел кој живеел во длабоки грехови, се стресол пред повикот за покајание.

Во наше време, непосредно пред Христовото повторно доаѓање на небесните облаци, треба да се изврши исто дело како Јовановото. Бог ги повикува луѓето кои ќе го подготват народот да се одр-

жи во времето на големиот Божји ден... Како народ кој верува во скорото Христово доаѓање, ние мора да ја објавуваме пораката: „Подготви се, Израеле, да го пресретнеш својот Бог!“ (Амос 4,12)

Нашата порака мора да биде одредена и непосредна како што била Јовановата. Тој непоколебливо ги укорувал владетелите поради нивното беззаконие. Иако и животот му бил во опасност, не се двоумел да ја објави Божјата реч. Исто така и нашето дело во ова време мора верно да биде извршено. Но, за да можеме да ја објавиме оваа порака која е слична на Јовановата, мора да имаме духовно искуство слично на неговото. Истиот процес мора да се одигра и во нашите срца. Во Христа мора да го видиме Бога а гледајќи во Него целосно да се изгубиме себеси од вид.

По природа Јован имал мани и слабости вообичаени за човечкиот род, но се преобразил со допирот на божествената љубов. Тој живеел во средина неизвалкана со себичност и со честољубие, високо над загадената атмосфера на љубомората. Ниту малку не се согласувал со незадоволството на своите ученици, туку покажал дека јасно го сфатил својот однос кон Месија и радо го поздравил со добредојде Оној на кого му го приготвил патот.

Рекол: „Никој не може ништо да присвои што не му е дадено од небото. Вие сами сте ми сведоци дека реков: Јас не сум месија, туку сум пратен пред него. Оној што ја има невестата е младоженец. Но пријателот на младоженецот, кој стои и го слуша, од срце се радува што го слуша гласот на младоженецот. „Јован себеси се претставил како пријател кој дејствува како весник меѓу свршениците приготвувајќи го патот за венчавањето. Кога младоженецот ја примил својата невеста, задачата на пријателот била завршена. Тој се радува за среќата на оние чиешто соединување го потпомогнувал. Така Јован бил повикан да го насочи народот кон Исуса и се радувал што можел да сведочи за успехот на делото на Спасителот. Рекол: „Оваа моја радост сега стана врвна. Тој мора да расте а јас да се намалувам.“

Гледајќи со вера во Откупителот, Јован се издигнал до степен на самооткажување. Не настојувал луѓето да ги привлече кон се-

бе, туку да ги издигне нивните мисли колку што е можно повисоко сè додека тие не се запрат на Божјето Јагне. Тој бил само глас, вик во пустината. Сега радосно ја прифатил тишината и повлеченоста, со цел очите на сите да можат да се свртат кон Светлината на животот.

Оние што му се верни на својот позив како Божји весници нема да бараат почести за себе. Љубовта кон себе ќе исчезне во љубовта кон Христа. Никакво соперништво нема да ја оштети драгоцената цена на евангелието. Тие ќе препознаат дека нивна задача е како Јован Крстителот да објавуваат: „Еве го Јагнето Божје кое ги зема на себе гревовите на светот# (Јован 1,29).

Душата на пророкот, ослободена од своето „јас“, била исполнета со божествена светлина. Додека бил сведок на славата на Спасителот, неговите зборови се совпаѓале со зборовите што ги изговорил Христос во својот разговор со Никодима. Јован рекол: „Кој доаѓа одозгора, тој е над сите; кој е од Земјата, тој е земин и земно зборува. Кој доаѓа од небото, тој е над сите... Оној што го прати Бог, зборува Божји зборови, зашто Бог го дава Духот без мера.# Христос можел да каже: „Јас не ја барам својата волја туку волјата на Оној што ме прати# (Јован 5,30). За него е кажано: „Ја љубеше правдата, а го мразеше беззаконието; затоа Бог, твојот Бог, те помаза со масло на радост повеќе отколку твоите другари# (Евреите 1,9). Отецот му „даде Дух без мера#.

Во Христовата слава треба да учествуваат сите Христови следбеници. Спасителот можел да каже: „зашто не ја барам Мојата волја, туку волјата на Оној, Кој Ме прати.“ (Јован 5,30) А Јован изјавил: „Бог не дава Дух со мерка.“ (Јован 3,34) Така е и со Христовите следбеници. Ние можеме да ја примиме небесната светлина само ако сме готови да се ослободиме од нашето „јас“. Не можеме да го распознаеме Божјиот карактер или да го примиме Христа со вера сè додека не се согласиме секоја наша мисла да ја доведеме во хармонија со Христа. На сите што го пратат тоа, Светиот Дух им се дава без мера. Во Христа „живее сета полнина на Божеството телесно, а и вие сте полни во него“

(Колошаните 2,9.10).

Својот живот Јован не го поминувал во безделничење, во аскетска мрачност или себична изолација. Од време на време, одел да се сретне со луѓето, и секогаш бил заинтересиран набљудувач на сите работи што се случувале во светот. Од своето мирно засолниште го набљудувал развојот на настаните. Со поглед просветлен од Светиот Дух, го проучувал карактерот на луѓето за да го пронајде патот како со небесната порака да допре до нивните срца. Бил длабоко свесен за значењето на својата мисија. Со размислување и молитва во својата самотија се трудел да ја подготви својата душа за животната задача којашто стоела пред него.

Сабоџа, 7 декември 2019

ОСОБИНИ КОИ СЕ НЕОПХОДНИ ЗА СЛУЖБА

Бог сака да ги соедини своите работници со врски на општо сочувство и префинети особини. Токму атмосферата во која христолската љубов ја опкружува душата на верникот прави тој да биде мирис за живот и му овозможува на Бога да го благослови во неговите напори. Христијанството не подига ѕидови на раздвојување помеѓу човекот и неговите ближни, туку ги поврзува човечките суштества меѓусебно и со Бога.

Забележете колку Господ е полн со сочувство во постапките кон своите созданија. Тој го сака своето заталкано дете и го повикува да се врати. Татковата рака е ставена врз плеќите на Неговиот покајнички син. Татковата прекривка ги покрива неговите крпи, додека на неговиот прст е ставен прстен како доказ на неговото царско потекло. Па, сепак постојат многумина кои на изгубениот син гледаат не само рамнодушно туку и со презир! Слично на фарисејот и тие велат: „Боже! Ти благодарам што не сум како другите луѓе – разбојници, неправедници, прељубници, или како овој цариник“ (Лука 18,11). Што мислите, како

Бог гледа на оние кои тврдат дека се Христови соработници, во моментите кога душата се бори против поплава на искушенија, тие стојат како постариот брат во приказната, исполнети со тврдоглавост, самобендисаност и себичност?

Колку малку се поврзуваме со врски на наклонетост кон Христа во она што треба да биде најсилна врска на единство меѓу нас и него, а тоа е сочувството кон изопачените, виновните, страдалниците и душите кои се мртви во своите престапи и гревови! Нашиот најголем грев е нехуманоста на човекот кон човек.

Многумина мислат дека ја претставуваат Божјата праведност, иако пропуштаат да ја претстават Неговата нежност и Неговата голема љубов. Често се случува оние кон кои се постапува строго и сурово да се наоѓаат под стресот на искушенијата. Сатаната се бори со овие души, а грубите зборови ги обесхрабруваат и прават да паднат како плен на силата на искушувачот...

Нам ни е потребно повеќе христолико сочувство, не само кон оние кои изгледаат беспрекорно туку и кон сиромашните и напатени души кои се борат и често пати се осудувани, кои грешат и се покајуваат, кои се искушувани и обесхабрени. Ние треба да тргнеме кон нашите ближни, допрени од силата на нашиот милостив Првосвештеник и свесни за сопствените слабости. (МН 163.164)

ЕДИНСТВО СО ХРИСТА

Животно важната поврзаност со главниот Пастир ќе го направи потпастирот жив преставник на Исуса Христа и видело за светот. Разбирањето на сите точки на верата е важно, но уште поважно е проповедникот да биде посветен со вистината која ја претставува.

Работникот кој го знае значењето на единството со Христа има се поголема желба и способност да го сфати значењето на службата на Бога. Неговото знаење се зголемува бидејќи растењето во благодатта значи зголемена способност во разбирањето на Писмото. Таквиот човек навистина претставува Божји соработ-

ник. Тој сфаќа дека претставува орудие кое мора да биде предадено во рацете на Учителот. Тој доживува неволји, бидејќи ако не биде искушан на овој начин, никогаш нема да биде свесен за недостатокот на сопствена мудрост и искуство. Меѓутоа, ако го побара Господа со понизност и доверба, секоја неволја ќе му послужи на добро. Понекогаш може да изгледа дека претрпел неуспех, но неговиот привиден неуспех може да биде Божји начин да го насочи кон вистинското напредување и да му помогне подобро да се запознае себеси со цел посилено да се потпре на него. Тој и понатаму може да прави грешки, но се учи да не ги повторува. Станува посилен во своето одолевање на злото, така што другите може да имаат голема корист од неговиот пример.

ПОНИЗНОСТ

Божјиот работник мора во исклучителна мера да се одликува со понизност. Оние кои имаат најдлабоко искуство во Божјите работи се најмногу оддалечени од арогантноста и самовозвишувањето. Бидејќи имаат возвишено сфаќање за Божјата слава, сметаат дека најниското место во Неговата служба е премногу чесно за нив.

Кога Мојсеј се спуштил од гората, откако 40 дена поминал во разговор со Бога, не знаел дека неговото лице блеска со сјај кои ги плашел оние кои го гледале.

Павле негувал многу скромно мислење за своето напредување во христијанскиот живот. Тој за себе зборува како за поглавар на грешниците. И повторно нагласува: „ Не велем дека веќе го достигнав или дека веќе дојдов до совршенство“ (Филипјаните 3,12). Меѓутоа, Господ многу го ценел апостолот.

Нашиот Спасител го нарекол Јован Крстителот најголем пророк, но кога Јована го запрашале дали е Месија, тој се прогласил недостоен да ги врзе врвките од неговите сандали. Кога учениците дошле кај него со приговор дека сите луѓе се вртат кон новиот учител, Јован ги потсетил дека тој е само предвесник на оној кој треба да дојде.

Во денешно време неопходни ни се работници со таков дух. Божјето дело треба да биде поштедено од самобендисаните и оние кои се задоволни од самите себе. Нашиот Господ бара работници кои чувствувајќи ја својата потреба за Христовата помирителна крв, тргнуваат на работа, не со фалби, туку во целосна сигурност на верата, знаејќи дека секогаш ќе им биде неопходна Христовата помош за да дознаат како да досегнат до човечките умови.

РЕВНОСТ

Постои потреба за поголема ревност. Времето брзо минува и неопходни се луѓе кои ќе работат како што работел Христос. Не е доволно само да се живее мирен и тивок живот посветен во молитва. Самото размислување нема да ги задоволи потребите на светот. Религијата не смее да биде само субјективно влијание во нашиот живот. Ние мора да бидеме целосно разбудени, енергични и сериозни христијани исполнети со желба висшината да ја објават на другите.

Луѓето имаат потреба да ја слушнат веста за спасението преку вера во Христа. Со ревни и огнени напори веста навистина треба насекаде да се објави. Мора да се бараат душите, да се молиме и да работиме за нив. Мора да бидат упатени сериозни повици и огнени молитви насочени кон Бога. Нашите површни и безживотни молитви мора да се претворат во молби со исклучително ревнување.

ДОСЛЕДНОСТ

Карактерите на многумина кои се сметаат побожни се несовршени и еднострани. Таквите покажуваат дека како ученици во Христовата школа многу несовршено ги учеле своите лекции. Некои научиле да го следат Исуса во Неговата кротост, не покажувајќи ја неговата внимателност во правењето добрини. Други, пак се активни и ревносни, но се фалбации кои никогаш не научиле што значи понизноста. Има и такви кои целосно го

исклучиле Христа од својата работа. Тие можат да бидат пријатни во своето однесување, да покажуваат сочувство кон своите ближни, но нивното срце не е сосредоточено на Спасителот и не го научиле јазикот на Небото. Тие не се молат како што се молел Христос и не ги ценат душите како што ги ценел Христос, не научиле да ги издржат тешкотиите во своите напори за спасување на душите. Некои малку знаејќи за преобразувачката сила на благодатта стануваат себични, критички расположени и груби. Другите се поводливи и попустливи, и за да ги задоволат своите ближни се превиткуваат на едната или другата страна.

Колку и да сме ревни во застапувањето на вистината, ако нашиот секојдневен живот не сведочи за силата на нејзиното советување, изговорените зборови нема ништо да постигнат. Недоследното однесување го отврдува срцето и ги скратува умните видици на работникот ставајќи камен на сопнување на патеката на оние со кои работи.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА 4/2019

Мисионски проповеди

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите на седмиот ден

Коректура:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Превод и подготовка:

Мелита Томовска

За интерна употреба